

GÖYERÇİN

11. 1998

ISSN-0207-4710

Rafiq YUSİFOĞLU

"Giz açıldı, nə açıldı. Dəyirman kimi üyüdüb tökdü:

- Eh, mən olmasam, gözəl-gözəl xörəklərin, şirniyyatın, mer-meyvənin dadını nə bilərdiniz?

Burun özünü qabağa soxdu:

- Sən də söz danışdın da! Öz kiçicik işini üfürüb file döndərməkdə mahirsən. Ancaq mənim qüdrətimdən bir kəlmə də olsa danışmırsan.

Çiçəklərin, güllərin, mer-meyvənin, yer-yemişin ətrini, rəyihəsini bilmədən yaşamağın nə ləzzəti var?!

Qulaqlar şəkəldi:

- Aman Allah, görün nələr eşidirik? Biz olmasaq, çayların şırıltısından, küləyin viyılıtısından, bulaqların zümzüməsindən, quşların nəğmələrindən xəbəriniz olardı mı?

Gözlər hədəqəsindən çıxdı:

- Əsas görməkdə. Yüz dəfə eşitməkdənsə, bir dəfə görmək yaxşıdır. Mən olmasam dünyanın gözəlliyindən xəbəriniz olardı mı?

Əllər yumruq kimi düyünləndi. Elə təzəcə naşükür dostlarının dərslərini vermək istəyirdi ki, sahibi onu dayandırdı:

- Yaxşı, yaxşı, özündən çıxma! İndi yəqin ki, sən də toxunma - lamisə duyğusundan söz salacaqsan. Deyəcəksən ki, gözəl bir qızın saçlarına tumar çəkməyin, onun əllərini əlinə almağın ayrı ləzzəti var.

Əzizlərim, sizin hamınız doğru deyirsiniz. Mən ayrı-ayrılıqda hamınıza borcluyam. Ağzım, dilim olmasa dad, burnum olmasa qoxu, etir bilmərəm. Qulaqlarsız kar, gözlərsiz kor, əllərsiz şikəst olaram. Sizin hamınıza, bədənimin bütün üzvlərinə borcluyam. Məni mən ələyən də siz olmusunuz. Sizsiz bu gözəl dünyadan layiqincə kam ala bilərdimmi?

İnciklik aradan götürüldü. Ağız dadlı bir almağı dişinə çəkdi. Gözlər zümrüd donlu meşələrə, gül-çiçəkli yamaqlara, uca dağlara dikildi. Burun dağ havasını, ətrini ləzzətlə qoxulamağa, qulaqlar isə şalələlərin, quşların səsinə dinləməyə başladı. Əllər bir dəstə bənövşə dərib gözəl bir qızın saçlarına taxdı. Elə bil ki, gülü gülə calaq elədi. Dodaqlar mehəbbət mahnısı pıçıldadı. İnsan sehrli, mö'cüzəli bir nağıllar aləminə qədəm qoydu...

NAĞILLAR ALƏMİ ZƏN EV

amı yatmışdı. Təkcə Samir oyaq idi. Qonşu binaların pəncərələrinin işıqları da sönmüşdü. Elə sakitlik idi ki, qu desən, qulaq tutulardı. Elə bil şəhər nəfəsini içinə çəkmişdi. Küçələr, həyətlər boş idi.

Samir şəhəri heç vaxt belə görməmişdi. Qərribə idi, yu tamam qaçmışdı. O, əvvəlcə istədi ki, işığı yandırıp oxusun. Sonra fikrindən daşındı. Qorxdu ki, yatanladır. Alnını pəncərəyə dayayıb xəyala daldı. Yadına gətirdiyi dağlar, doyunca su içdiyi sərin bulaqlar, suya çimdidiyi, balıq tutduğu çaylar, bir də dağların qoyula uçulub dağılmış ev - babasının evi düşdü.

Qəribə bina silkələndi. Samir qorxdu, elə bildi ki, zəlzələ istədi ki, qışqırıb evdəkiləri oyatsın. Ancaq nə qədər çığırırsa, səsi çıxmırdı. Dağ boyda bina isə tufanlı dənizdəki nəhəng gəmi kimi yırğalanırdı.

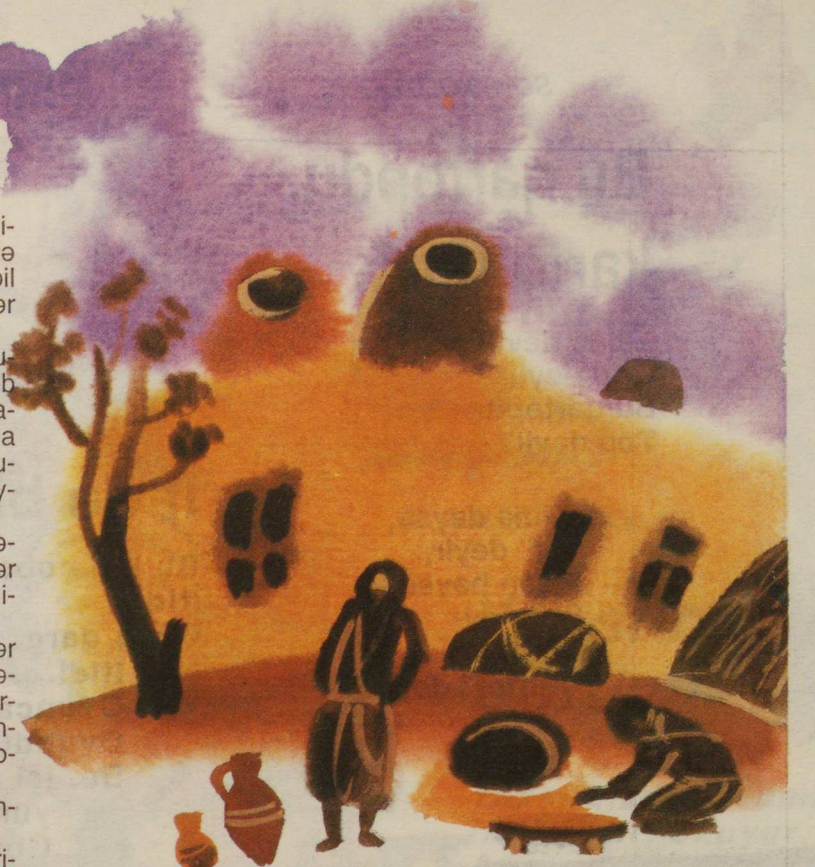
Samir gözlərinə inanmadı. Bina təkcə yerində ləngər deyildi, dərd yarı idi. Məsələ burasında idi ki, o, indi gəmi üzürdü. Qonşu binalar yavaş-yavaş arxada qalırdı. Mö'cüzə idi. Bina üzürdü. Özü də torpağın üstünə qərribə idi ki, o, maşın yoluna çıxmırdı. Hər yerdə yonarı ilə gedirdi.

Nəhayət, bina şəhərdən çıxdı. O, yavaş-yavaş bom-bomlularla hərəkət etməyə başladı.

Samir danışa bilmirdi. Ancaq ağı üstündə idi. Fikirliyə cəmləməyi isə bacarmırdı. Əvvəlcə çox qorxa yavaş-yavaş binanın hərəkəti onun üçün adıləşdi. Səzsiz qalmış geniş düzlərə, çöllərə baxdıqca, düşüncə. Gör bizim nə qədər torpaqlarımız var. Yəqin ki, gələcəyin şəhərləri salınacaq.

Getdilər, getdilər, getdilər... Nə qədər ki, düz-düzənən keçirdilər, işlər asan idi. Elə bil ki, dalğasız, sakit dəniz üzürdülər. Elə ki, dağlara yaxınlaşdılar, vəziyyət dəyişdi. Nəhəng bina - gəmi ləngər vura-vura, ağır-ağır üzüməyə başladı. Hər dağ nəhəng bir qayın xatırladırdı. Bu nəhəng dağların üstünə qalxmaq isə qorxulu deyildi. Ancaq oradan, o hündürlükə enməyə enəndə adamın lap ürəyi çəkildi...

Nəhayət, onlar mənzil başına gəlib çatdılar. Nəhəng Samirin babasıgilin uçub dağılmış evlərinin yanına

çatanda dayandı. Elə bil səyahət bununla da bitdi. Samir nə qədər gözlədisə, bina yerindən tərpənmədi ki, tərpənmədi. Elə bil o, sehrli qüvvəsini itirmişdi. Ya da bu baba evinin yerində elə bir qüvvətli maqnit sahəsi var idi ki, hərəkət etmək mümkün deyildi!

Samir pəncərədən baxırdı. Birdən kənd uşaqları axışib gəldilər. Yuxarı mərtəbədə, pəncərə önündə dayanan oğlana əl elədilər, onu yanlarına çağırırdılar.

Samir getmək, o uşaqlara qoşulmaq, kəndin kövşənlərini, biçənəklərini gəzmək istədi. Ancaq ayaqları sözünə baxmaq istəmədi ki, istəmədi. Uşaqlarsa elə hey onu çağırırdılar. Binaya baxıb sevinirdilər.

Elə bil ki, dağ üstündə yeni bir dağ ucalmışdı. Kənd uşaqları bu boyda ev görməmişdilər. Heç bu şəhər binası da belə gözəl yer görməmişdi. O da dağlara, gül-çiçəkli yamaqlara, dərin dərələrə, yamyaşıl pöhrələrə baxıb sevinirdi: "Gör indi mən hardayam? Bu dağlarda tiki-ləcək binaların ilk qaranquşu olmaq da bir səadətdir"...

Elə bu zaman Samirin qulağına atasının səsi gəldi. O, oğlunu çağırırdı. Samir gözlərini açdı. Atası ona dedi:

- Oğlum, bəs dərsə getməyəcəksən?

Samir cəld durub geyindi. Pəncərədən baxdı. Binaları elə köhnə yerində idi.

Birinci dərsdə müəllim uşaqlara kiçik bir inşa yazmağı tapşırırdı. İnşanın mövzusu belə idi: "Mənim arzum".

Samir yazmışdı: "Mən böyüyəndə kəndimizə gedəcəyəm. Babamın uçub dağılmış evinin yerində bir ev tikdirəcəyəm. Elə bir ev ki, lap uzaqlardan da görünə bilsin. Kəndimizdə nəvələrin əli ilə başqa binalar da ucalsın. Bu evlərə baxanda dostların ürəyi açılsın, düşmənlərin isə bağı partlasın"...

